

Registered Charity
 in the UK
 Reg No: 1145407

مسلمان برادر مسلمان است

از ابهریره رضی الله عنه روایت شده که گفت:
 رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمودند:
 مسلمان، برادر مسلمان است تجاوز و دست درازی به
 آبرو، مال و خون مسلمان بر مسلمان حرام است.
 رواه ترمذی - حدیث - ۱۹۲۷

سرمقاله

د نړۍ ولسونه باید خیر شي...

د نړۍ ولسونه باید خیر شي! چې اسلام او مسلمانان دوه جلا جلا نومونه دي، د مسلمانانو د زرين عصر وگړي پرته له شکه چې د اسلام عملي نموني وې او له همدې کبله خو د هغوی ويناوې او کړنې د راتلونکو خلکو لپاره معيار گرځېدلي، چې باید هغوی د همدغه کړنو او ويناوو په بدرگه ځان د انسانیت د خدمت او د ستر رب جل جلاله د عبادت وياړ ته ورسوي؛ خو مگر اوس فتنې دي، ستونزې دي او ډول ډول فسادونو خوله لگولي ده، اوس دا سمه ده، چې اسلام محفوظ دی او په خپل هماغه پخواني حال پاتې دی؛ خو مسلمان هغسې نه دی، مسلمان د زمان او مکان داسې څپو راخيستی، چې د خلاصون لارې ېې خپله له ځانه ورکړې کړي دي، له همدې کبله باید د نړۍ ولسونه د مسلمان او مسلماني يا د اسلام او مسلمان ترمنځ ننني توپير ته خیر شي او هغه د معاصر پياوړي دعوتگر؛ استاد احمد دیدات رحمه الله خبره ېې باید ذهن کې وي، چې ويلي يې وه: انا مسلم والاسلام دين کامل، لکنني لست انسانا كاملا، اذا ارتکبت خطأ، فلاتلوموا الاسلام و لکن لوموني انا! زه مسلمان یم او اسلام بشپړ دين دی؛ مگر زه پوره انسان نه یم، کله چې زه کومه گناه وکړم، اسلام مه ملامتوئ او يوازې ما ملامته کړئ.

استقامت در دين و ثمرات آن

صفحه ۳

آيا مي خواهی بهترین مردم باشي؟

صفحه ۶

ميندې څنگه کولای شي خپل ماشوم له قرآن سره وتړي

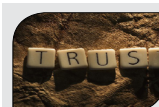
مخ ۲

بسخه په اسلامي ټولنه کې

مخ ۵

FULFILLING TRUSTS

page 6

FRIDAY – THE BEST DAY OF THE WEEK

page 7

د نړۍ ولسونه باید خیر شي! چې اسلام هيڅکله دوی ته اړ نه دی، بلکې دوی اسلام ته اړ دي، که هغوی اسلام د ژوند د بشپړ نظام په توگه ومني، نه يوازې دا چې خپل ځان او ژوند ېې ارزښتمن کړ، بلکې نورو ته ېې هم ارزښت ورکړ او دغه ستر کاینات چې د کوم هدف لپاره پيدا شوي، هغه هدف او دغه ټولو کایناتو ته ېې ارزښت ورکړ او که خدای مه کړه، له حق دين څخه ېې مخ واړاوه، نه يوازې دا چې له خپل ځان سره ېې ظلم وکړ، بلکې د ټولو کایناتو په ارزښت ېې سترگې پټې کړې... او کله چې حالت دومره خراب شي، چې نړۍ د فساد او ظلم په کور بدله شي، بيا نو ددې نړۍ بقاء ته کومه بهانه نه پاتې کېږي او هغه الهي سنت چې له پخوا څخه راپاتې دي، تحقق پيدا کوي: **وَإِذَا أَرَدْنَا أَنْ نُهْلِكَ قَرْيَةً أَمَرْنَا مُتْرَفِيهَا فَفَسَقُوا فِيهَا فَحَقَّ عَلَيْهَا الْقَوْلُ فَدَمَّرْنَاَهَا تَدْمِيرًا (۵)**
 او کله چې مونږ د کوم کلي د هلاکت اراده وکړو؛ نو عيش پرستو خلکو ته يې د طاعت امر وکړو او هغوی پکې فسق وکړي؛ نو د عذاب فيصله پرې ثابته شي او مونږ يې په هلاکت سره هلاک کړو.

آیا می‌خواهی بهترین مردم باشی؟

در پیامبر وجود نداشت، مردم را از دست می‌دادواز پیرامون او پراکنده می‌شدند و آنان صحابه رسول اکرم و خود رسول الله ص نمی‌گفت: هر کس دوست داشته باشد هدایت و رستگاری را انتخاب میکند و هر کس هم دوست نداشته باشد کار او برای ما مهم نیست. به حقیقت رسول خداص به نسبت هدایت آنها خیلی حریص و مشتاق بود.

خداوند تبارک و تعالی در این باره می‌فرماید: [از پر تو رحمت الهی است که تو با آنان (که سراز خط فرمان کشیده بودند) نرمش نمودی. و اگر در سختجویی و سنگدل بودی از پیرامون تو پراکنده می‌شدند. آل عمران: ۱۵۹ (پس از آنان درگذر و پیرایشان طلب آمرزش نما و در کارها با آن مشورت کن.)

در حقیقت از راههای برقراری ارتباط شایسته و خوب با مردم آن است که از آنان گذشت کرده و برایشان طلب استغفار نمود و در کارها با آنان مشورت کنی. یعنی از اشتباهات گذشته مردم چشم پوشی کنی و از خداوند متعال برای آنان طلب بخشش کنی.

این یکی از راههای تشویق و ترغیب و تقویت روحی و همچنین ایجاد رفتار و منش درست در بین مردم است. یعنی به رای و نظر آنان احترام بگذار و از آنان قدر دانی کن و زمانی که با مردم ارتباط برقرار میکنی برای آنان ارزش قائل شو، چرا که هیچ چیزی به اندازه مشورت کردن توباً مردم نمی‌تواند تسکین دهنده باشد و هیچ چیزی به اندازه قدر دانی تو از مردم نمی‌تواند آنان را به تو نزدیک کند.

«المومن یالف ویولف ولاخیر فیمین لا یالف ولا یولف وخیر الناس انفعهم للناس.» ۱ (مومن انس و الفت میکند و مورد انس و الف قرار می‌گیرد و در کسی که انس و الفت نمی‌کند و مورد انس و الفت واقع نمی‌شود هیچ خیر و وجود ندارد و بهترین مردم کسانی هستند که بیشترین نفع و سود را برای دیگران داشته باشند.)

ثانیا: مسلمان به داشتن اخلاق پسندیده دستور داده شده است:

خداوند- سبحانه و تعالی- به ما دستور داده است در ارتباط با مردم با حکمت رفتار کنیم و این نشانه خردمندی است. خداوند می‌فرماید: (ای پیغمبر!) مردمان را با سخنان استوار و بجا و اندر زهای نیکو و زیبا به راه پروردگارت فراخوان، و با ایشان به شیوه هر چه نیکوتر و بهتر گفتگو کن؛ چرا که (بر تو تبلیغ رسالت الهی است با سخنان حکیمانه و مستدلانه و آگاهانه، و بگونه بس زیبا و گیرا و پیدا و بر ما هدایت و ضلال و حساب و کتاب و جزا و سزا است) بیگمان پروردگارت آگاه تر (از همگان) به حال کسانی است که از راه او منحرف و گمراه می‌شوند و یا اینکه رهنمود و راهیاب میگردند [...]

التحل: ۱۲۵

اندر زهای نیکو: همان متن یا مضمون کلام است که انسان را به چیزهای خوب دعوت می‌کند و اینکه حکمت چیست؟ حکمت راهی است که انسان بواسطه آن افکار و دستورات خود را عرضه یا اجرا می‌کند. خداوند- سبحانه و تعالی- رسول خود را ص به خاطر اینکه، نرمخو و نیک رفتار بود، توصیف و تعریف میکند و اگر این خصلت

اولاً، می‌خواهد که از بهترین مردم باشد: مسلمان همیشه دنبال کسب رضایت خدا و محبت اوست و می‌خواهد صفت خیرخواهی، نیکوکاری را در خود ایجاد کند و بهترین مردم باشد. رسول اکرم صلی الله علیه و سلم می‌فرماید:

«خیر الناس احسنهم خلقاً» ۱

(بهترین مردم با اخلاق ترین آنهاست.)

یا کسی است که اخلاقش از همه مردم بهتر و زیباتر باشد و از پاداش بزرگی که از داشتن اخلاق خوب و زیبا بدست می‌آید، صحبت می‌کند مسلمان بخاطر مصلحت، اخلاق خود را نیکو نمی‌کند، بلکه بخاطر رضایت الله- سبحانه و تعالی- این کار را انجام می‌دهد. به همین ترتیب، خوش اخلاقی او ادامه دارد و برای او فرقی نمی‌کند که مردم را راضی کند یا نه و این خوش اخلاقی پیوند مهر و محبت را بهتر کند یا موثر واقع نشود، دوستی و علاقه مندی کسب شود یا نه؟ اما اجر و پاداش خداوند- سبحانه و تعالی- در هر حالتی باقی است و این انگیزه باعث کسب اخلاق نیکو می‌شود.

قال رسول الله صلی الله علیه و سلم: «ان الرجل لیدرک بحسن خلقه درجات قائم الیل و صائم النهار» ۱

رسول اکرم صلی الله علیه و سلم می‌فرماید: برآستی انسان به سبب اخلاق زیبایش به درجه آن بندگان می‌رسد که روزها را روزه و شبها نماز گزار بوده اند.

به سبب اخلاق نیک مسلمان درجه کسی را که در شب در نماز و روز را روزه میگیرد، کسب میکند و این صفتی از صفات مومنین است.

رسول الله صلی الله علیه و سلم می‌فرماید:

میندی خنگه کولای شی خپل ماشوم له قرآن سره و تپری

له قرآن سره د ماشوم د تپرو له پاره میندو ته ۲۰ توصیپی:

(۱) چې کله جنین وي او لا دنیا ته نه وي راغلی نو قرآن لوله او یایې اوره.

(۲) چې کله دنیا ته راغی او شیدې یې رودلې نو قرآن ته غوړ ږده او یا یې هم خپله اوره.

(۳) د هغه په شتون کې قرآن لوله پدې سره هغه کې د تقلید حس بیدار یږي.

(۴) هغه ته یې خپل ځانگړی مصحف (قرآن کریم) ډالی کړه، ماشوم د تملک حس ډېر خوښوي.

ویدیو واخله.

(۱۵) د ښوونځي په پروگرامونو کې یې گډون ته وهڅوه.

(۱۶) قرآني کیسې ترې واوره او په ډېره مینه ورته غوړ ونیسه.

(۱۷) د لمانځه امامت ته یې وهڅوه، په ځانگړې توگه نقل لمنځونه.

(۱۸) د مسجد درس ته یې ولېږه.

(۱۹) د قرآن په اړه یې پوښتنو ته اهتمام وکړه.

(۲۰) د علم او پوهې له خاوندانو سره یې و تړه.

خپل اولاد ته دې قرآن ورزده کړه، قرآن به ورته هر څه ورزده کړي.

(۵) د قرآن د ختم په ورځ یې ورته محفل ونیسه.

(۶) قرآني کیسې ورته واوره.

(۷) د لنډو سورتونو ځینې سیالۍ ورته جوړې کړه.

(۸) د چاپیریال عناصر ورته له قرآن سره و تړه.

(۹) د «دا کلمه به په کوم سورت کې راغلې وي» سیالۍ ورته جوړه.

(۱۰) قرآن یې په هرځای کې نږدې ملگری و گرځوه.

(۱۱) له هغو وسایلو سره یې و تړه چې د قرآن او قرآني علومو له پاره ځانگړې شوي دي.

(۱۲) ښوونیزې سیدیانې، کېستې ورته واخله.

(۱۳) په کور، مدرسه او مسجد کې یې د سیالیو گډون ته و هڅوه.

(۱۴) د قرآن د تلاوت اواز یې ثبت کړه، یا ترې

استقامت در دین و ثمرات آن

استقامت در دین امری واجبی بوده، بدون آن نه مسئولیتی وجود خواهد داشت و نه هم التزامی می تواند باقی بماند. به همین خاطر وقتی سفیان بن عبدالله ثقفی رضی الله عنه از پیامبر اکرم صلی الله علیه وسلم طالب نصیحت جامعی می گردد که وی را از نصیحت سائرین بی نیاز سازد، در جوابش می فرماید:

قُلْ أَمَنْتُ بِاللَّهِ ثُمَّ اسْتَقِمَّ

(یعنی به از صدق دل ایمان بیار وبعد در طول عمر برآن استقامت اختیار کن).

روی همین اهمیت، بعضی علماء استقامت را نصف دین و بعضی دیگر، آنرا همه دین توصیف نموده اند.

استقامت به مفهوم حرکت بالای راه راست (صراط مستقیم) و عدم انحراف ازین خط بطرف راست و چپ است. استقامت شامل عمل به تمام طاعات ظاهری و باطنی و ترک تمام منہیات ظاهری و باطنی می باشد و در حقیقت استقامت حد وسط بین زیاده روی و کوتاهی است که هر دو شرعا غیر مجاز می باشند. امیر المؤمنین عمر بن خطاب رضی الله تعالی عنه استقامت را چنین تعریف نموده:

(أَنْ تَسْتَقِيمَ عَلَى الْأَمْرِ وَالنَّهْيِ وَلَا تَرُوعَ رُوعَانَ الْعَالِبِ)

«یعنی استقامت اینست که بالای امر و نهی ثابت باقی بمانی و چون روباه حین حرکت به یک سو و دیگر سو منحرف نشوی»

خلیفه سوم عثمان ابن عفان رضی الله عنه استقامت را به مفهوم «خالص ساختن عمل به الله تعالی» تعریف می نماید.

حسن بصری رحمه الله استقامت را به مفهوم ثابت قدمی بالای امر الله تعالی، عمل به طاعت و ترک معصیت وی تعبیر می نماید:

«استقاموا على أمر الله، فعملوا بطاعته، واجتنبوا معصيته»

همچنان، سفیان ثوری رحمه الله مطابقت عمل با قول را استقامت می داند و عابد حرمین فضیل ابن عیاض رحمه الله استقامت را زهد در چیزهای فانی و میلان به چیزهای باقی (الزهد في الفانية، والرغبة في الباقية) توصیف می کند. ابن تیمیه رحمه الله می فرماید:

(الاستقامة على محبة الله وعبوديته، وعدم الالتفات عنه يمنة أو يسرى)

یعنی «استقامت بالای محبت الله متعال و عبادت وی و عدم توجه به راست و چپ»

امام قرطبی رحمه الله تمام این اقوال را در هم دیگر متداخل دانسته مفهوم استقامت را چنین خلاصه می کند:

(اعتدوا على طاعة الله، عقداً، وقولاً، وفعلاً، وداوموا على ذلك)

یعنی «آنانیکه اعتدال اختیار نمودند برطاعت الله تعالی از لحاظ تعهد و قول و عمل و برین نهج مداومت نمودند»

دعوتگر و استقامت:

صحابی جلیل القدر انس ابن مالک رحمه الله علیه از پیامبر اکرم صلی الله علیه وسلم چنین روایت می کند:

«لَا يَسْتَقِيمُ إِيْمَانُ عَبْدٍ حَتَّى يَسْتَقِيمَ قَلْبُهُ وَلَا يَسْتَقِيمُ قَلْبُهُ حَتَّى يَسْتَقِيمَ لِسَانُهُ وَلَا يَدْخُلُ رَجُلٌ الْجَنَّةَ إِلَّا بِأَمْنٍ جَارِهِ بِوَأَيْقُنِهِ» (مسند أحمد)

یعنی «ایمان بنده ای مستقیم شده نمی تواند تا قلبش مستقیم نگردد و قلبش تا زمانی استقامت اختیار کرده نمی تواند که زبانش مستقیم نشود و کسیکه همسایه از آزارش ایمن نباشد، داخل جنت شده نمی تواند.»

ازین حدیث شریف به وضوح فهمیده می شود که استقامت در دین تنها به مفهوم ایستادگی بر توحید و عدم اقرار به کلمه کفر نیست بلکه راست بودن تمام افعال ظاهر و باطن انسان چون سلامت قلب، سلامت زبان و درستی کردار انسان را در بر می گیرد. دعوتگران اسلام که علاوه بر اصلاح نفس خود درصدد اصلاح دیگران و رهنمایی ایشان بطرف خیر و سعادت دنیا و آخرت می باشند، علاوه بر استقامت بر دین، نیازمند استقامت بر دعوت و پیامد های آن نیز می باشند. به همین خاطر بیشتر از اذی دیگران باید متوجه باشند که دچار سستی و فتور که نقیض حرکت و مبارزه است، نشوند. آنها باید همیشه خود را مورد محاسبه قرار دهند که نشود خدای نخواستہ عوامل منفی در شخصیت ایشان راه پیدا نموده و آهسته، آهسته ایشان را از جاده راست منحرف و از خیر دعوتگری و اصلاح محروم سازد. به همین خاطر همیشه باید از خود بپرسند:

- آیا محبت افراطی به دنیا و وقوع در لذات و رفاهیت ها سبب ضعیف شدن ایمان و سست شدن رابطه اش با الله متعال نگردیده است؟

- آیا ارتکاب گناهان و وقوع در صغائر سبب فساد درون و سیاهی قلبش نشده است؟

- آیا زبانش همیشه به حق و صدق گویا بوده و به ذکر الله متعال مشغول است و یا بیشتر اوقات در کذب، بهتان، غیبت، سخن چینی و عیب جوئی دیگران مصروف می باشد.

- آیا قلمش همیشه در کار خیر و بخاطر مصلحت دعوت و وطن مصروف است یا اینکه بیشتر مصروف عیب جوئی دیگران بوده و در جهت تفریق بین مسلمانان و تخریب مصلحت وطن به کار گرفته می شود؟

- آیا سلوکش سبب جذب دیگران به دعوت می گردد یا سبب دوری و نفرت شان ازین حرکت می گردد؟
طرح چنین سوالها و سوالهایی مشابهی هرچند

وقتی یک بار و دادن پاسخ صادقانه و واقعی به آنها می تواند مارا درین راستا یاری رساند که درجه استقامت ما در چه سطحی است و اگر خللی وجود دارد، چگونه و بموقع آنرا مورد معالجه قرار دهیم؟

وسائل حصول استقامت:

۱. طلب هدایت از الله متعال

۲. اخلاص در عبادت

۳. پابندی به نمازها

ثمره استقامت:

الله متعال حینیکه در سوره فصلت از استقامت یاد می کند، همانجا ثمرات و نتایج استقامت را نیز به تفصیل بر می شمارد جاییکه می فرماید:

{إِنَّ الَّذِينَ قَالُوا رَبُّنَا اللَّهُ ثُمَّ اسْتَقَامُوا تَتَنَزَّلُ عَلَيْهِمُ الْمَلَائِكَةُ أَلَّا تَخَافُوا وَلَا تَحْزَنُوا وَأَبْشُرُوا بِالْجَنَّةِ الَّتِي كُنتُمْ تُوعَدُونَ * نَحْنُ أَوْلِيَاؤُكُمْ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَفِي الْآخِرَةِ وَلَكُمْ فِيهَا مَا تَشْتَهِي أَنْفُسُكُمْ وَلَكُمْ فِيهَا مَا تَدْعُونَ * نَزَّلْنَا مِنْ غُفُورٍ رَجِيمٍ} ۳۰-۳۲ فصلت

در حقیقت کسانی که گفتند پروردگار ما خداست سپس ایستادگی کردند، فرشتگان بر آنان فرود می آیند [و می گویند] بیم مدارید و غمین مباشید و به بهشتی که وعده یافته بودید شاد باشید* در زندگی دنیا و در آخرت دوستانان ماییم و هر چه دلهایتان بخواهد [بهشت] برای شماست و هر چه خواستار باشید در آنجا خواهید داشت.

آنچه ازین آیات و آیات مشابه دیگر در رابطه به ثمرات استقامت استنباط می گردد، اینها اند:

• حصول اطمینان قلبی به سبب دوام ارتباط با الله متعال جل جلاله.

• استقامت، انسان را از وقوع در معاصی و اشتغال به مسائل پیش پا افتاده و سستی درطاعات و عبادات محفوظ می گرداند.

• در وقت مرگ یا حین قیام دوباره از قبور، ملائکه رحمت به استقبال انسان با استقامت آمده و ویرا به نجات از خوف و ترس و انجام نیکی که در انتظار وی است، بشارت می دهد.

• محبت و احترام مردم نسبت به کسی که در راه دین و دعوت استقامت نموده و مشکلات و موانع نتوانسته عزم راسخ وی را مبنی بر صالح بودن و مصلح شدن، سست نماید.

• وعده پروردگار به دخول ایشان در جنت ایکه آنچه بخواهند، میسر می شود و آنچه سبب خوشی ایشان می شود، بدون معطلی فراهم می شود.

• و اخیراً مهمانی خاص پروردگار غفور و رحیم که نشانه کامل رضایت وی از بهشتیان و آنانیست که در دنیا بر دین الله متعال و در راه دعوت وی از خود پایمردی و ثبات نشان داده اند.

نَسْأَلُ اللَّهَ تَعَالَى أَنْ يَرْزُقَنَا الْهُدَى وَالسَّادَاتِ - آمین

۲۰ تدبیر در درمان بیماری های روانی

شود. زیرا باید در نفع دین و دنیای خویش کوشا بود و همواره از پروردگار، رسیدن به مقصد را استدعا داشت؛ چرا که این امر، باعث آرامش از اندوه و غم می‌شود.

12- در همه‌گونه عافیت و برخوردارگی‌ها و رزق و روزی و سایر داشته‌ها، خود را با پایین‌تر از خود مقایسه کردن؛ نه با بلندتر از خود.

13- به فراموشی سپردن سختی‌هایی که تا کنون دیده و به کلی آن‌ها از ذهن خویش بیرون آوردن.

14- هنگام مواجه شدن با سختی‌ها، تلاش ورزیدن بر این که آن را برای خویش سبک و آسان بگرداند؛ بدین گونه که بدترین احتمالات را - به جای این سختی - که ممکن بود بدان‌ها دچار شود را به خاطر آورد و برابر به توان خویش در دفع آن سختی بکوشد.

15- این که قلب را قوی دارد و به محض توهماتی که از تفکرات بد ایجاد می‌شود، آن را متاثر نسازد و نیز از خشم دوری کند و دغدغه از دست دادن چیز دلخواه و پیش شدن مشکل را به خود راه ندهد؛ بلکه کار را به الله بسپارد و با آن، در پی کسب اسباب موفقیت برآید و از الله متعال عفو و عافیت را خواستار باشد.

16- این که به الله تعالی اعتماد، توکل و حسن‌ظن داشته باشد؛ زیرا در آن‌حال، توهم و تخیل، بر وی اثر نخواهد گذاشت. 17- انسان خردمند می‌داند که زندگی مطلوبش همان زندگی سعادت‌مند و دارای آرامش است و آن، بسی کوتاه است، پس نباید آن را با غم و اندوه کوتاه‌تر نماید، زیرا چنین چیزی با حیات پسندیده سازگاری ندارد.

18- هرگاه با کار ناخوشایندی مواجه شد، آن را با سایر نعمت‌های دینی و دنیوی که الله متعال به وی ارزانی داشته است، مقایسه کند تا به زیادی نعمت‌های الله در حق خود پی ببرد و نیز میان احتمالاتی که بیم خطر می‌رود و وی را بیم‌ناک می‌سازد و میان احتمالات بسیاری که امید سلامتی می‌رود، مقایسه نماید و به هیچ‌وجه اجازه ندهد یک احتمال ضعیف، بر احتمالات قوی و بسیار غلبه نماید و با این تدبیر، اندوه و ترس از وی دور می‌شود. 19- درک نماید که آزار مردم به وی ضرری نمی‌رساند؛ به ویژه سخنان زشت‌شان؛ بلکه به خودشان برمی‌گردد، پس اعتنای به آن‌ها نداشته و بدان‌ها ذهنش را مشغول نکند. 20- فکر و دغدغه‌اش را متوجه چیزی بسازد که به دین و دنیایش نفع می‌رساند.

بزرگترین معالجه برای بیماری های روانی و دل‌تنگی - آنگونه که کتاب زاد المعاد ابن قیم (رح) آمده است - به صورت اختصار به قرار زیر است:

1- آراسته بودن به هدایت و توحید باری تعالی؛ همان‌گونه که گمراهی و شرک از بزرگترین اسباب دل‌تنگی است.

2- نور درخشان ایمانی است که الله متعال آن را به قلب کسی که اهل ایمان و عمل صالح باشد، می‌افکند.

3- علمی است که نافع و سودمند باشد؛ چنان‌چه هرقدر علم بنده زیاد شود، قلبش شرح و فراخی حاصل می‌کند. 4- بازگشت و رجوع به الله متعال و دوست‌داشتن وی با تمام جان و توجه به وی و بهره‌مندبودن از عبادت وی است. 5- مداومت بر ذکر الله در هر حال و جا است، یقیناً ذکر پروردگار منان‌تاثیر عجیبی در فراخ‌دلی، فرحت و زدودن غم و اندوه دارد.

6- نیکی کردن به مردم و خیررسانی بدیشان است به هرگونه‌ای که میسر شود. شکی نیست که انسان بخشش‌گر و خیراندیش، قلبی فراختر و باطنی پاکتر و دلی شادتر از همه دارد.

7- برخوردار بودن از شجاعت و رادمردی؛ زیرا شخص شجاع، سینه باز و قلبی فراخ دارد.

8- دل از آفاتی چون: حسد، کینه، خیانت، دشمنی و سایر آفات قلب، پاک داشتن. از پیامبر (ص) ثابت است که چون از بهترین مردم سوال شدند، فرمودند: «كُلُّ مَخْمُومِ الْقَلْبِ، صَدُوقِ اللِّسَانِ فَقَالُوا: صَدُوقِ اللِّسَانِ نَعْرِفُهُ، فَمَا مَخْمُومُ الْقَلْبِ؟ قَالَ: هُوَ التَّقِيُّ، النَّقِيُّ، لَا إِثْمَ فِيهِ، وَلَا بَغْيَ، وَلَا غُلٍّ، وَلَا حَسَدٍ» (کسی است که قلبی مخموم و زبانی صادق داشته باشد) و چون از «مخموم القلب» سوال شدند، فرمودند: «او همان پرهیزگار پاک‌منشی است که از گناه، بغاوت، خیانت و حسد به دور است». (سنن ابن ماجه: 4216 با تصحیح آلبانی)

9- پرهیز از چشم‌چرانی و بیهوده‌گویی و از گوش‌دادن به سخنان پوچ و دوری از مخالفت با افراد هرزه، زیاده‌خوری و پُر‌خوابی؛ زیرا ترک گفتن این امور از عوامل شرح صدر و شادی دل و زوال غم و اندوه است.

10- مشغول شدن به کاری مناسب و علمی سودمند؛ چرا که این‌گونه اشتغال، قلب و اندیشه را به خود مشغول داشته و از دچار شدن به اضطراب و تشویش می‌رهاند.

11- توجه داشتن به کار امروز؛ طوری که تشویش آینده و اندوه دیروز کنار گذاشته

سیرت اخلاقی رسول گرامی ﷺ

بخش هزدهم

شفقت و مهربانی پیامبر گرامی ﷺ بر کودکان

برطرف کردن این نیاز عاطفی در سنین پایین‌تر ضرورت بیشتری دارد. کودکان بیشتر به توجه و محبت دیگران حساس هستند. بنابراین، پیامبر گرامی ﷺ با کودکان خیلی مهربان بودند و این ابراز محبت و مهربانی با کودکان از ویژگی‌های بارز ایشان ج بود.

وقتی صفحات سیره عملی و رفتار فردی و اجتماعی پیامبر گرامی ﷺ را ورق بزنیم درمی‌یابیم که مملو از مهر و رحمت و عطف است.

از جمله موارد قابل توجهی که در سیره اخلاقی پیامبر گرامی ﷺ نقل شده، احترام به کودکان است. در صحیحین از انس بن مالک س نقل شده است که وقتی پیامبر اکرم ﷺ از کنار کودکان عبور می‌کردند به آنان سلام می‌کرد. [متفق علیه]

شاید بسیاری از مردم گمان کنند که چون کودکان کوچک ترند باید همیشه آنان به بزرگترها سلام کنند، در حالی که آموزش آداب اجتماعی آنان بر عهده بزرگترهاست.

پیامبر گرامی ج با وجود علو مقام و درجاتشان، در برخورد با کودکان با خوش خلقی و حتی در بسیاری از موارد، مزاح و شوخی برخورد می‌کرد. در روایتی انس س می‌گوید: (رسول الله ج با اخلاق‌ترین مردم بود، من برادری داشتم که به او ابوعمیر گفته می‌شد - می‌گوید: گمان می‌کنم گفت: از شیر جدا شده بود - می‌افزاید: وقتی که رسول الله ج می‌آمد و او را می‌دید، می‌فرمود: «أبو عمیر، مَا فَعَلَ النَّعِيرُ»، «ابوعمیر گنجشکک چه شد؟» می‌گوید: وی گنجشکی داشت که با آن بازی می‌نمود). [متفق علیه].

روش پیامبر گرامی ﷺ و برخورد ایشان با خورد و بزرگ با فرزاندگی و حکمت بود. ایشان با بزرگان و خوردسالان با نرمی و مهربانی رفتار می‌نمود. عبد الله ابن مسعود س از دیدار محبت‌آمیز پیامبر گرامی ﷺ با خود این‌گونه سخن می‌گوید: «گوسفندان عقبه بن ابی معیط را می‌چراندم. پیامبر اکرم ﷺ و ابوبکر س از کنار من گذشتند. آن جناب فرمود: ای پسر! نزد تو شیر یافت می‌شود؟ گفتیم: آری. ولی امانت هستند. فرمود: آیا گوسفندی هست که اصلاً شیر نداشته باشد؟ من بزی را نزد ایشان آوردم. دستی بر پستان‌هایش کشید و آن را در ظرفی دوشید و علاوه بر اینکه خودشان نوشید به ابوبکر نیز داد و سپس به پستان گفت: جمع شو و آن جمع شد. ابن مسعود می‌گوید: نزد ایشان آمدم و گفتیم ای رسول الله! از این سخن به من بیاموزید. پس دستی بر سرم کشید و فرمودند: «الله بر تو رحم نماید؛ تو پسری دانسته‌ای هستی».

بښځه په اسلامي ټولنه کې

بلکه دغه دندې له بښځو څخه د یو بازاری شي د جوړولو په خاطر کېږي چې څرنگه بښځه د خپل بدن د ښکلا نمایش وکړي، څرنگه بښځه د نارینه و زړه خوشحاله کړي، څرنگه بښځه او د هغې عکسونه د بازارونو زینت وگرځي، څرنگه د فابریکو خاوندان او لوی سوداگر له بښځو څخه د خپلو جوړو کړو شیانو په خر ځلاو کې استفاده وکړي، څرنگه بښځې په هوټلونو او د تفریح په ځایونو کې د خلکو د جذب کولو سبب وگرځي، او څرنگه دفترونو او کار ځایونو کې د هغوی په گومارلو د نارینه و زړه خوشحاله شي.

په غیر اسلامي ټولنو کې بښځه د دغه شیانو څخه پرته نور هیڅ مقام اودرنښت نه لري. خو د دې په مقابل کې په اسلامي ټولنه کې بښځه باید د ټولني د جوړښت سبب وگرځي، نه په ټولنه کې د فساد سبب. بښځه باید د خپلو صلاحیتونو په کار اچولو سره د خپل عزت او ناموس د ساتلو هاند وکړي، بښځه باید خپل ځان بازار ته د نمایش له پاره وړاندې نه کړي، بښځه باید د هغه بې ځایه ازادۍ مخه ونیسي چې په حقیقت کې د ډیرو غلامه گرځي، مسلمانان او افغانان بښځه باید د هغو بښځو تقلید ونه کړي چې خپلې ټولني یې له گواښ سره مخامخ کړيدي.

افغانستان چې اوس د دودونو د رسه کشۍ میدان گرځيدلی، هر یو غواړي چې خپل دود رسم او رواج ته په دې ساده ټولنه کې وده ورکړي، او هر یو یې افغاني میرمنې د خپل ثقافت د ترویجولو له پاره هڅوي، باید چې افغانه میرمن د یوې حقیقي مسلمانې میرمنې په څیر د دغه ټولو غیر اسلامي رواجونو مخه ونیسي، پخپل اصیل اسلامي او افغاني غیرتمن ثقافت کلکه ودریږي د خپلو حقوقو، خپل ناموس، غیرت او حیا ساتنه وکړي، او د ټولو هغو دسیسو مقابله وکړي چې د همیشه له پاره د اسلام دښمنانو د اسلامي ټولنو د ړنگېدو له پاره پکار اچولي دي او په دغه کار کې یې د همیش له پاره له بښځو څخه کار اخیستی دی. د بښځو حقوق له اسلام څخه پرته په نورو نظامونو کې خوندي نه دي، بښځو ته په معنوي ډول د حقوقو او ازادۍ نعرې وهل او هغوی له خپل اصلي رواج څخه جلا کول په حقیقت کې د هغوی حقوق له پښو لاندې کول دي. د هغوی ازادې ور څخه اخیستل دي او هغوی د تل له پاره په فکري او ذهني زندان کې قید کول دي.

سرتو رسولو سره په څنگ کې چې الله تعالی د هغې له پاره پیدا کړې نه شي کولی چې د خپلې کورنۍ او ټولني مادي اړتیا وې پوره کړي. خو دا هر څه د بښځې مقام په ټولنه کې کموي نه، بلکه په ټولنه کې چې هغه د کوم هدف له پاره تخلیق شويده هغه په ډیره ښه توگه سرتو رسوي، او که چیرته یوه بښځه د خپل هغه مسؤلیت او خپلې هغې دندې څخه چې د هغې د سرتو رسولو له پاره پیداشوې غفلت وکړي او په نورو کارونو کې ځان مشغول کړي نو ټولنه له فساد سره مخامخ کېږي.

د بښځې اوږو باندې د کورنۍ د روزنې مسؤلیت پروت دی، بښځه باید ټولني ته هغه مواد تیار کړي چې ټولنه ور ته اړتیا لري، بښځه باید ټولني ته پوهه او تکره بچیان، وروڼه او غیرتمن خاوندان تقدیم کړي.

بې له شکه په تاریخ کې د میرنیو او توریالیو شاته د لوی شان لرونکې میندې، خویندې او کورودانې شتون لري چې هرې یوې یې د ټولني د سمون له پاره د خپل وس او توان مطابق توریالی وړاندې کړيدي. بښځه په ټولنه کې د نارینه په شان خو په ځانله دایره کې خپله دنده اومسؤولیت لري، ځانته حقوق اوامتیازات لري، چې خصوصاً اسلام ورته د هغې د توان په اندازه مسؤلیتونه او د هغې د اړتیاو په اندازه حقوق اوامتیازات ورکړيدي.

بښځه په اسلامي ټولنه کې د نړ په شان د قدر او احترام لرونکی انسان دی، بښځه په نر هغومره حقوق لري چې نر یې په بښځه لري ((ولهن مثل الذي علیهن)) د بښځو له پاره هغه حقوق دي چې په بښځو باندې دي، بښځې ته په اسلامي ټولنه کې د مور د درجې په ورکولو سره، د خور او لور د درجې په ورکولو سره او د مېرمنې د درجې په ورکولو سره د احترام او عزت ځای ورکړل شويدي.

په اسلامي ټولنه کې هیڅکله هم بښځه یوه وینځه نه ده، هغه یو تړلی شوی حیوان نه دی بلکه هغه یو ازاد او حقوق لرونکی انسان دی چې درناوی یې په اسلامي ټولنه کې لازم او ضروري دي.

بښځه هیڅکله هم یواځې د نارینه د زړه د خوشحالولو، یا د عام استعمال د شیانو په څیر نه ده گرځول شوې، په غیر اسلامي ټولنو کې د بښځې د ازادۍ یا هغوی ته د مساوي حقوقو د ورکولو معنی دانه ده چې هغوی دې په ټولنه کې د عزت اواحترام په مقام کېنولی شي.

الله تعالی په دنیا کې هر یو شی د خپل خاص قانون له مخې پیدا کړیدی هر شی ته ئې ځانگړې خاصیتونه ورکړيدي، ځانگړې سوچ فکر او قوت یې ورکړيدي، او په هر شی کې یې نر او ماده د دې له پاره پیدا کړې چې هر یو یې پخپله دایره کې خپل کار په سمه توگه سرتو رسوي. د دې ټولو شیانو د تنظیم کولو عمل ته د فطرت قانون وایي او هر یو شی د دغه قانون تابع دي، بله دا چې الله تعالی هر شی د دغه قانون تابع گرځولی دی نه دا چې د فطرت قانون پخپله د کوم کار د سرتو رسولو طاقت لري، لکه چې خدای نه منونکی خلک چې عقیده لري. په دې اساس په ټولو شیانو کې الله تعالی انسان ته یو لوړ مقام ورکړيدي، هغه یې په ټولو مخلوقاتو کې د عزت او احترام وړ گرځولی دی، ټول شیان یې په یوه او بله طریقه د انسان تابع گرځولي دي تر څو انسان د هغه هدف له پاره کار وکړي، د کوم له پاره چې پیدا کړی شويدي.

د نورو مخلوقاتو په څېر انسان هم په دوه برخو ویشل شوی دی چې یو یې نر او بل یې بښځه ده. دا تقسیم کوم تصادفي تقسیم نه دی چې هیڅ هدف نه لري، او نه دا چې د شکل او رنگ یا د جسمي جوړښت له توپیر پرته نور په خاصیتونو او مسؤلیتونو کې کوم توپیر نه لري، او هر یو یې د بل سره په هر شي کې شریک او برابر دي، که یو څوک د نر او بښځې په اړه دا فکر ولري نو شاید د ډیرو په اند لیونی وشمیرل شي.

پدې کې هیڅ نشته چې نر په انساني ټولنه کې (پرته لدې چې په اسلامي ټولنه کې) یو ځانگړی مقام لري، د نر بدني جوړښت د عقل او فکر د لوړوالي

کچه، د سختۍ او تکلیف برداشت کول، د کار او کوشش طاقت لرل، په ټولنه کې د خلکو سره راشه درشه، د شپې او ورځې بې له قید اوبنده دنده سرتو رسول، د خپلې ماندینې اوبچیانو د ژوند د اړتیاوو پوره کول، په پوره ځوانمردۍ د ډیرو سختو حالاتو مقابله کول او داسې نور هغه څه دي چې په ټولنه کې نر ته امتیاز ورکوي.

د دې په مقابل کې بښځه د خپل بدني جوړښت له امله له ځینې استثناوو پرته په عمومي ډول ارام طلبه وي، د ټولني د کارونو د بار پورته کولو توان نه لري او د مصیبتونو او تکلیفونو مخې ته ودریدل ورته سخت وي، د هغه وظیفې له

BRANCHES OF FAITH (8):

FULFILLING TRUSTS

(Derived from Najm UK's weekly reminders)

DEFINITION

The word 'Amānah' (trust) is a very comprehensive term that entails: adherence to Islamic injunctions, fairness in dealings, and giving everybody their due.

The decline in moral values such as honouring trusts is one of the signs of Qiyamah. Our Messenger (ﷺ) said:

إِذَا ضَيَعَتِ الْأَمَانَةُ فَانْتَظِرِ السَّاعَةَ. قَالَ كَيْفَ إِضَاعَتُهَا يَا رَسُولَ اللَّهِ، قَالَ «إِذَا أُسَيِّدَ الْأَمْرُ إِلَى غَيْرِ أَهْلِهِ، فَانْتَظِرِ السَّاعَةَ»

"When the practice of honouring a trust is lost, expect the Last Day." He was asked: "How could it be lost?" He replied, "When the governance/authority is entrusted to undeserving people, then wait for the Last Day."

THREE TYPES OF TRUSTS

1. A pledge (Trust) made by a person to Allah ﷻ. Upon reciting the Kalimah and entering Islam, one declares complete submission to Allah and His messenger.
2. A pledge made by a person upon himself. e.g., a person takes an oath to perform a certain action for Allah.
3. A pledge made by two people, groups, governments, etc. This includes business transactions and marriages.

PLEDGE WITH ALLAH ﷻ

For a Muslim, the most honourable and holiest pledge is the one which he has made with his Lord and Creator. Fulfilling this pledge doesn't just mean following rituals but following Allah's ﷻ way of life.

Islam sees the human being as a trustee of God on earth; it doesn't regard the human as a sinful being with sin as the centre of his life. Sin is present in human life but trust & responsibility are the concept that supersedes all other things!

In order for human beings to truly be the trustee of God on earth they must have a great deal of determination as it is not an easy trust. The Quran in (33:72) describes this trust as a responsibility which the earth, mountains and seas could not undertake! But the human chose to carry this challenging responsibility. This responsibility is also expressed in surah Ya-seen (60-61).

In brief, the most important application of this aspect of 'Amaanah' is for the individual to select the way of life which is in accordance with the will of his creator.

AT THE INDIVIDUAL LEVEL

A scholar said: 'Amaanah (trust-worthiness) is the core of our faith and its importance/position is like that of the heart

to the body, in which it is found in seven limbs: the eyes, ears, tongue, hands, feet, stomach, and the private parts. Whoever betrays the trust of all of them, he will leave the circle of faith.'

Another scholar said, 'Everything that Allāh has obligated upon His servants is a trust, such as: salah, zakat, siyam, and repaying debts.

Accordingly, Amaanah at an individual level is to treat every obligation and blessing that Allah ﷻ has granted us as a trust, and to perform/use them only in accordance with His Will. Thus, our eyesight is a trust, hearing is a trust, our hands and feet are a trust, our tongue is a trust, and our money is also a trust.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَخُونُوا اللَّهَ وَالرَّسُولَ وَتَخُونُوا أَمَانَاتِكُمْ وَأَنْتُمْ تَعْلَمُونَ

"O You who have faith! Do not betray Allāh and His Messenger and do not knowingly betray your trusts."

AT THE SOCIAL LEVEL

لكم راع، وكلكم مسئول عن رعيته، والأمير راع، والرجل راع على أهل بيته؛ والمرأة راعية على بيت زوجها وولده...

"Everyone of you is a *shepherd (leader or trustee) and each one of you is answerable to Allah with regard to the trust that was given to you. [Bukhari & Muslim]

We learn from the above hadith that Amaanah is not limited to a select few; rather each and every person carries a part of the trust. A ruler is a trustee and is responsible for the people he leads, a man is responsible for his wife and offspring, a woman is a trustee and is responsible for her household and children. Even the work entrusted to us is a trust, while undoing it is betrayal.

From the prophetic traditions, the trusts that is considered most worthy of fulfilment are those related to marital relationships. Secrets and trusts related to this relationship should never be revealed onto outsiders.

They should also afford the same courtesy to other families by not investigating others' livelihoods nor interrogating them about what they did, what they cooked, what they ate, whom they visited or what

they wore during each gathering!

Allah (ﷻ) says in the Qur'an (5:1), "O' you who have faith, honour (all) your pledges/contracts..."

Since Islam doesn't distinguish between religion and state, the above verse relates to all aspects of our lives (individual, social and political). It does not only apply to money but to all trusts such as secrets, repaying debts or appointing someone for a job, position or responsibility. Regarding this, Allah (ﷻ) says:

إِنَّ اللَّهَ يَأْمُرُكُمْ أَنْ تُؤَدُّوا الْأَمَانَاتِ إِلَىٰ أَهْلِهَا وَإِذَا حَكَمْتُمْ بَيْنَ النَّاسِ أَنْ تَحْكُمُوا بِالْعَدْلِ إِنَّ اللَّهَ نِعِمَّا يَعِظُكُمْ بِهِ إِنَّ اللَّهَ كَانَ سَمِيعًا بَصِيرًا

Indeed, Allah commands you to render

trusts to whom they are due (and most deserving of it) and when you judge between people to judge with justice. Excellent is that which Allah instructs you. Indeed, Allah is ever Hearing and Seeing.

BETRAYAL: ATONEMENT & CONSEQUENCE

The atonement (kaffārah) for not fulfilling a particular oath or promise is feeding 10 needy people, clothing them or fasting 3 days. (Refer to 5:89 for full Aayah and note that only trusts with lawful conditions are obligatory to fulfil.)

Regarding those that die without fulfilling their trusts, our prophet (ﷺ) said: "Every traitor (of trusts) will have a flag on the Day of Judgement to identify them according to the amount of their treachery; there is no traitor of greater treachery than the leader who betrays his own people" (Muslim/ Bukhari).

FRIDAY – THE BEST DAY OF THE WEEK

Friday is a very important day for Muslims. It is more significant and more beneficial than any other day of the week. It is the day that Muslims gather together to pray in congregation. Directly before the prayer they listen to a lecture designed to empower them with valuable knowledge about God, and the religion of Islam. It is a blessed day that has been designated as such by God, Almighty; no other day of the week shares its virtues.

A believer's entire life is one of worship; even celebrations are conducted as worship. While there is no special place or special time to worship God, there are moments, days, or times that God

straight path.

While it is only men who are obliged to attend the Friday congregational prayer there are also many recommended acts that can be performed by men, women or children during this day. These acts include, taking a bath and wearing clean clothes, saying numerous supplications to God, sending blessings upon Prophet Muhammad, and reading Chapter 18 of the Quran, which is entitled 'The Cave'.

Prophet Muhammad, may the mercy and blessings of God be upon him, said, "There is no day more virtuous than Friday. In it there is an hour in which no one will pray to God except that God will hear his prayer".[3]

"Friday consists of twelve hours, one of which is the hour where supplications are granted for believers. This hour is sought during the last hour after Asr (the third prayer in the day).[4]"

"Whoever recites 'The Cave' on Friday, God will give him a light to the next Friday."[5]

"The best day on which the sun rises is Friday. It is the day Adam was created. It is the day when Adam entered the Heavenly Gardens, the day when he was expelled from it and also the day he died. Friday is the day on which the Day of Resurrection will take place."[6]

Friday is also the day on which one of the greatest verses in the Quran was revealed.

has made more superior; Friday is one of those times.

From the traditions of Prophet Muhammad, may the mercy and blessings of God be upon him, we learn that "The best day in the sight of God is Friday, the day of congregation".[1] Congregational prayers (obligatory for men) are one of the most strongly emphasized duties in Islam. It is a time when Muslims come together to worship One God, and find strength and comfort by standing shoulder to shoulder and reaffirming their faith and devotion to Him.

"O you who believe! When the call to prayer is proclaimed on Friday hasten earnestly to the remembrance of God, and leave aside business. That is best for you if you but knew." (Quran 62:9)

In many predominantly Muslim countries Friday is a weekly holiday, sometimes combined with either Thursday or Saturday. However there is no mandatory closing of businesses except during the time of the congregational prayer. In western countries many Muslims try to take their lunch break during the time for prayer, usually in the very early afternoon.

Prophet Muhammad told his followers that "The five daily prayers, and from one Friday prayer till the next, serves as an expiation for whatever sins have been committed between them, provided one does not commit any major sin."[2]

It is important that a Muslim not neglect Friday Prayer due to work, study, or other worldly matters. Believers should make attending this prayer a priority since ignoring it three times in a row, with no valid reason, will cause a believer to stray from the

"This day, I have perfected your religion for you, completed My Favor upon you, and have chosen Islam as your religion." (Quran 5:3)

A story from the life of the second Caliph Omar, illustrates the significance of Friday. A learned person from among the Jews said to Omar Ibn Al Khattab "In the Quran you people read a certain verse; if that verse had been revealed to us, we would have celebrated that day annually." Omar asked, "Which verse is that?" The man replied, "This day, I have perfected your religion for you". Omar then said, "Verily I remember the day and the place where this verse was revealed. It was already a double celebration for us. Firstly it was Friday-a day of Eid (celebration) for all Muslims and secondly, it was the day of Arafat – the most important day of the Hajj." Omar further stated that this verse was revealed after Asr (afternoon prayer) while Prophet Muhammad was sitting on his camel.

Friday is a special day; the congregational prayer performed on this day holds special significance in the life of a Muslim. This is well noted and discussed by Islamic scholars both past and present. Thirteenth century Islamic scholar Ibn Taymiyyah said: "The most excellent day of the week is Friday according to the consensus of scholars" [7] and his student Ibnul -Qayyim mentions 32 special characteristics of Friday in his book Zad Al- Ma'ad. Prophet Muhammad said "Verily, this is the Eid day (day of celebration) that God has prescribed for the Muslims"[8]. Believers would be wise to take advantage of the blessings God sends down to His slaves on Friday. This is a day of congregation, a day of celebration and a day of contemplation and supplication.

INVESTIGATING THE CHRISTIAN RESOURCES

By: Hussein Abdulwaheed Amin

Saint Paul and the early Christian Church
Having gone as far as I could at that time with my research of Islam, I next set about a serious study of the historical Jesus and the early Christian church. I was astonished at what I learned - things I had never even heard about in my fourteen years of Religious Education at Catholic schools. As my knowledge increased, I came to reject what I now regarded as the doctrinal innovations of the foremost evangelist of the early church, Paul of Tarsus, usually referred to as Saint Paul the Apostle. Paul was not an Apostle at all. In fact, he personally never even met Jesus, yet claimed to receive visions of Jesus which overrode the first-hand historical and theological knowledge of those who had known and followed Jesus during his actual ministry. Paul's abrogation of the Law of Moses was decried by the Jerusalem church, led by Peter, and comprised of the original Jewish disciples of Jesus. They saw themselves as a movement within Judaism and would not accept gentiles unless they converted to Judaism, for example, through circumcision and acceptance of Jewish dietary law. For the original Jewish disciples of Jesus, the notion of a literal and physical Son of God would have been blasphemous and in direct contravention of the First Commandment. In Exodus 20:2-5 we read:
"I am the Lord your God...Worship no god but me...I tolerate no rivals."
And Deuteronomy 6:4 is variously rendered as:
"Hear O Israel, the LORD - and the LORD alone - is our God."
Or
"The LORD, our God, is the only God."
Or
"The LORD our God is one."
There seems no scope for a "Son of God" or Trinity based on those readings, only for God "the Father" in Christian parlance or Allah as He is known to Muslims. [Allah is simply the Arabic word for the God (capital G). He is not some other deity, as some people in the West mistakenly think. Arabic-speaking Jews and Christians use the word "Allah" too and "Allah" appears throughout the Arabic Bible.]
This understanding that a literal, physical Son of God would have been (and still is) blasphemous to Jews was subsequently confirmed to me in private correspondence

with a Jewish university professor of religion. Speaking of the Jewish understanding of the Messiah, he stated: "The figure described here is clearly a human being, not a divinity or son of God".

Saint Paul's missionary work was overwhelmingly directed at polytheist pagans in the northern Mediterranean. In Corinth he gave up in exasperation on the Jews who stayed faithful to the worship of God alone and to the oneness of God. In Acts 17: 6 Paul declares to the Jews:

"If you are lost, you yourselves must take the blame for it. I am not responsible. From now on I will go to the gentiles."

The notion of gods having children would have been very familiar to gentiles such as the Greeks. I suspect that Paul distorted the message of Jesus to make it more acceptable to this audience and thereby gain as many converts as possible as quickly as possible. We see evidence in Acts 17: 22-23 of how Paul in Athens draws explicitly on the existing religion of the Greeks to introduce his corrupted version of Christianity to them. There is also evidence that Paul made things up as he went along and conjured up doctrine on the hoof without reference to Jewish scripture, the teachings of Jesus or even one of his own famed visions. For example, in 1 Corinthians 7: 25 in reply to a query about unmarried people, Paul admits that "I do not have a command from the Lord", yet nevertheless proceeds to offer his own private opinion in his self-proclaimed capacity as "one who by the Lord's mercy is worthy of trust".

The Questionable Validity of the New Testament

Growing up in a Catholic home and attending Catholic schools, I had always unquestioningly regarded the Bible as the Word of God. As a result of my private study in adulthood of the history of the writing and compilation of the Bible, I now came to view the New Testament in particular as deeply suspect. Paul or his followers wrote most of it. Note, for example, that from chapter 16 onwards, the Acts of the Apostles follows the career of Paul, not his missionary Barnabas, an original disciple of Jesus. Barnabas was acknowledged as the founder of the Christian Church in Cyprus and was the author of a Gospel which was accepted by the earliest Christians. But his Gospel was arbitrarily excluded from the Bible when the New Testament was officially compiled for the first time at the behest of the pagan Roman Emperor Constantine three centuries after Christ. Barnabas had originally vouched for Paul when the Jerusalem disciples of Jesus wanted nothing to do with him, but then parted company with Paul after a bitter argument (Acts 15: 36-40).

As for the four Gospels now accepted as ca-

nonical by Christendom (and only since as late as the Council of Nicaea in 325 C.E.), these were compiled from unreliable third and fourth-hand accounts long after Jesus' lifetime.

Mark 65-75 C.E.

Luke 80-85 C.E.

Matthew 85-90 C.E.

John 95-140 C.E.

Source: University of Calgary, Department of Religious Studies[1]

How can the true Word of God contain two glaringly different genealogies of Jesus (Matthew 1:1-17 and Luke 3:23-37)? And why include human genealogies at all if Jesus were truly the literal or physical "Son of God"? How many thousands did Jesus really feed with loaves and fish? Two different gospels give two different figures. The actual numbers are a relatively trivial detail, but these examples highlight an important point - the unreliability of the Gospels concerning the life and teachings of Jesus and therefore their unsuitability as a basis for doctrine.

Moreover, in general, it is particularly important to consider that not only are the Gospels not contemporary accounts, they were actually written retrospectively in a climate of disassociation from Judaism and ingratiating with pagan Rome during or following the failed Jewish anti-Roman uprising of 66-74 AD. In contrast, the earlier and more authentic gospel written by Barnabas was excluded from the official Bible and suppressed by the Pauline-dominated Church establishment from the 4th century onward.

In addition, it seems silly to have to point it out, but Jesus, his apostles and disciples were Jews whose scriptures were in Hebrew. However, the New Testament was written in Greek. And an appendix to the Good News Bible authorized by the Catholic Church lists 85 instances including 15 in the Gospels where New Testament writers have Jesus and the other central characters of early Christianity quoting from, paraphrasing or alluding to texts not from the original Old Testament in Hebrew but the from Septuagint version, a Greek translation made in Egypt around 200 BC. The appendix states:

In a number of instances this version differs significantly in meaning from the Masoretic Hebrew text.

It is not credible that the Jesus and his followers would be quoting from a foreign language translation containing significant differences rather than from the Hebrew original of their Jewish scriptures. This casts further doubt on the accuracy of the New Testament and again undermines its validity as a basis for doctrine.

media@hayatfoundation.org.uk

hayatfoundationuk

+44 7588 811824 - +44 7508 848893

تماس

www.hayatfoundation.org.uk

باما

ماهنامه
حدا
مياشتنى
Monthly
Hera

ماه نامه
تربيتي
علمي
وديني